

дѣдо Либенъ ; а нѣкои рицарь, графъ или краль, който отива да са бие съ своятъ сжсѣдъ и да превзѣме Люксенбургъ. Тогавашната младежъ наричала дѣда Либена „Муса-Кесиджия“ ; а днешната го нарича само „дѣдо Бобатинъ!“ Но азъ казахъ вече, че дѣдо Либенъ е билъ въ ония щастливи времена голѣмъ човѣкъ, и хората твърде лесно сж могли да си помислятъ за него, че той е краль или рицарь ; но такова едно заключение тие сж могли да направатъ само тогава, ако би и баба Либеница приличала колко-годе на кралица или на рицарица, и ако би тя сѣдѣла съ скржстени рѣце и нищо би не работила ; а то, напротивъ, баба Либеница плѣла чорапе, продавала ги на пазарьтъ и старала са да отглѣда дѣцата си. Дѣдо Либенъ не обичалъ да са мѣша въ кжщните работи, слѣдователно не обичалъ и пари да дава за тия работи, — той си живѣлъ както знае, а тя — както намѣри. Когато